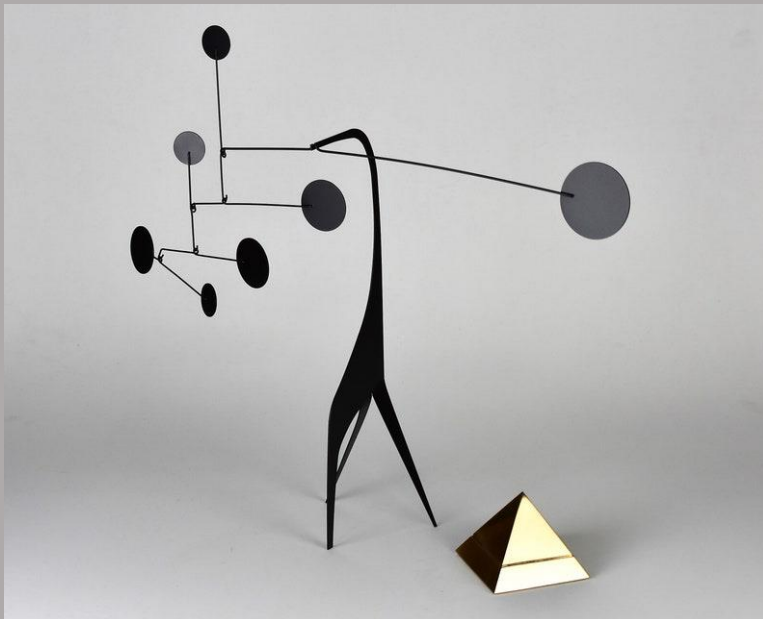

mijmering / frans im

Een mooie man is dood. Een man die mooi was van geest, niet van uiterlijk. Hij was lang en mager, had

een grote neus en een wat terugwijkende kin ... alles zat op de juiste plaats maar van een fraaie compositie was geen sprake. Dit in tegenstelling tot zijn geest, die van het fijnste sterrenstof was gemaakt.

Ooit stond hij op perron Tilburg-West en tekende hij deze woorden op:

Gegroet, licht van de deze dag.

Dag licht, gegroet.

*Raak met je zachte stralen alle mensen aan
en wees gedankt, wekker uit de nacht.*

Frans was een stille kijker. Een man van letterlijk Ogenblikjes, zoals zijn dichtbundel - die hij, bescheiden als hij was, nooit zo zou noemen - heet. Een man met een diepte die nooit helemaal kon uitharden, een man ook die niet was opgewassen tegen onzuiverheid en zelfzuchtige motivatie. Hij was een monnik midden in de stad, die oppervlakkige verlokkingen al vroeg voor gezien hield. Die tv en computer buiten de deur hield en leefde als in de jaren vijftig, de tijd dat luxe nog niet vanzelfsprekendheid was en media nog niet door alle kieren en gaten binnenstroombden. Een lieve eigenheimer met zijn lange jas op de fiets, een muts met flappen, een druppel aan zijn neus, het eeuwige tasje van een oud tafelkleed onder de snelbinders, rustig trappend. Frans was van God. Hij heeft er zijn leven over gedaan om God van hem te maken, tot hij erachter kwam dat dit altijd al zo was. Frans was priester in de beste zin van het woord: kijken wat je aantreft bij de ander en van daaruit verder gaan.

Frans zal ook nu niet van de gouden lepeltjes zijn. Ik vermoed dat hij zijn boterhammetje met kaas nog steeds van een houten plankje eet, in het zo verlangde aanschijn van ... ja, wie, wat?

Niemand die dat weet. Want, om met Frans te spreken:

*Als het antwoord afdoend is,
bloeit de forsythia niet meer.
Mijn Machtige*